

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U PULI-POLA
Kranjčevićeva 8, 52100 Pula-Pola

Poslovni broj: P-498/2019-55

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Puli-Pola, po sucu toga suda Jeleni Mavrić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Silvana Cukona iz Pule, Valturska 78, OIB: 97003015968, kojeg zastupa punomoćnica Tea Tončić, odvjetnica u Puli, protiv tuženika Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, kojeg zastupaju punomoćnici iz Odvjetničkog društva Ćurković i Šanjug, odvjetnici u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon glavne rasprave zaključene 21. rujna 2026. u prisutnosti zamjenice punomoćnice tužitelja i zamjenice punomoćnika tuženika, 30. rujna 2026. objavio i

p r e s u d i o j e

I. Prihvaća se u cijelosti deklaratorni tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

„ Utvrđuje se ništetnom odredba o jednostranoj promjeni kamatne stope sadržana u čl.6.2. i 6.3. Ugovora o kreditu broj 326-37/2006 kojeg su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor sklopili dana 04.05.2006.god. a koje glase:

« ... ista se mijenja sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. ili drugog akta banke.

Korisnik kredita svojim potpisom na ovom ugovoru izjavljuje da je suglasan i da bez prigovora prihvaća pismenu obavijest Banke o visini kamatne stope i visini anuiteta u skladu s promijenjenom kamatnom stopom.“

te u čl.21.3. «...Odluku o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., sa svim izmjenama i dopunama istih koje budu donesene za vrijeme postojanja tražbina Banke iz ovog Ugovora.“

pa stoga navedena odredba ugovora kao i sve kasnije izmjene te odluke ne proizvode nikakve pravne učinke između ugovornih strana.“.

II. Odbija se, kao neosnovan, glavni (kondemnatorni) tužbeni zahtjev koji glasi:

„Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, da tužitelju Silvanu Cukonu iz Pule, Valturska 78, OIB: 97003015968 isplati iznos od 4.066,46 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče:

- na iznos od 23,99 eura od 04.04.2007. pa do konačne isplate,
- na iznos od 23,92 eura od 01.05.2007. pa do konačne isplate,
- na iznos od 23,85 eura od 01.06.2007. pa do konačne isplate,
- na iznos od 23,78 eura od 03.07.2007. pa do konačne isplate,
- na iznos od 23,71 eura od 07.08.2007. pa do konačne isplate,
- na iznos od 23,64 eura od 07.09.2007. pa do konačne isplate,
- na iznos od 36,56 eura od 02.10.2007. pa do konačne isplate,
- na iznos od 36,45 eura od 03.11.2007. pa do konačne isplate,
- na iznos od 36,43 eura od 04.12.2007. pa do konačne isplate,
- na iznos od 36,23 eura od 03.01.2008. pa do konačne isplate,
- na iznos od 36,12 eura od 02.02.2008. pa do konačne isplate,
- na iznos od 36,01 eura od 01.03.2008. pa do konačne isplate,
- na iznos od 67,23 eura od 01.04.2008. pa do konačne isplate,
- na iznos od 67,04 eura od 01.05.2008. pa do konačne isplate,
- na iznos od 66,84 eura od 03.06.2008. pa do konačne isplate,
- na iznos od 66,64 eura od 01.07.2008. pa do konačne isplate,
- na iznos od 66,44 eura od 01.08.2008. pa do konačne isplate,
- na iznos od 66,24 eura od 02.09.2008. pa do konačne isplate,
- na iznos od 66,04 eura od 02.10.2008. pa do konačne isplate,
- na iznos od 65,82 eura od 01.11.2008. pa do konačne isplate,
- na iznos od 65,62 eura od 03.12.2008. pa do konačne isplate,
- na iznos od 71,81 eura od 01.01.2009. pa do konačne isplate,
- na iznos od 71,51 eura od 03.02.2009. pa do konačne isplate,
- na iznos od 71,34 eura od 03.03.2009. pa do konačne isplate,
- na iznos od 71,11 eura od 01.04.2009. pa do konačne isplate,
- na iznos od 70,87 eura od 01.05.2009. pa do konačne isplate,
- na iznos od 70,63 eura od 02.06.2009. pa do konačne isplate,
- na iznos od 70,39 eura od 01.07.2009. pa do konačne isplate,
- na iznos od 70,15 eura od 01.08.2009. pa do konačne isplate,
- na iznos od 69,90 eura od 01.09.2009. pa do konačne isplate,
- na iznos od 69,65 eura od 01.10.2009. pa do konačne isplate,
- na iznos od 69,40 eura od 03.11.2009. pa do konačne isplate,
- na iznos od 69,15 eura od 01.12.2009. pa do konačne isplate,
- na iznos od 68,89 eura od 01.01.2010. pa do konačne isplate,
- na iznos od 68,63 eura od 02.02.2010. pa do konačne isplate,
- na iznos od 68,37 eura od 02.03.2010. pa do konačne isplate,
- na iznos od 68,11 eura od 01.04.2010. pa do konačne isplate,
- na iznos od 67,84 eura od 01.05.2010. pa do konačne isplate,
- na iznos od 67,57 eura od 02.06.2010. pa do konačne isplate,
- na iznos od 67,30 eura od 01.07.2010. pa do konačne isplate,
- na iznos od 67,03 eura od 03.08.2010. pa do konačne isplate,
- na iznos od 66,76 eura od 01.09.2010. pa do konačne isplate,
- na iznos od 66,48 eura od 01.10.2010. pa do konačne isplate,
- na iznos od 66,19 eura od 03.11.2010. pa do konačne isplate,
- na iznos od 60,89 eura od 01.06.2011. pa do konačne isplate,
- na iznos od 60,35 eura od 02.08.2011. pa do konačne isplate,
- na iznos od 60,07 eura od 01.09.2011. pa do konačne isplate,

- na iznos od 59,79 eura od 01.10.2011. pa do konačne isplate,
- na iznos od 45,93 eura od 01.11.2011. pa do konačne isplate,
- na iznos od 45,70 eura od 01.12.2011. pa do konačne isplate,
- na iznos od 45,47 eura od 01.01.2012. pa do konačne isplate,
- na iznos od 45,24 eura od 01.02.2012. pa do konačne isplate,
- na iznos od 45,01 eura od 01.03.2012. pa do konačne isplate,
- na iznos od 44,77 eura od 01.04.2012. pa do konačne isplate,
- na iznos od 44,53 eura od 01.05.2012. pa do konačne isplate,
- na iznos od 44,30 eura od 01.06.2012. pa do konačne isplate,
- na iznos od 44,06 eura od 01.07.2012. pa do konačne isplate,
- na iznos od 43,82 eura od 01.08.2012. pa do konačne isplate,
- na iznos od 43,57 eura od 01.09.2012. pa do konačne isplate,
- na iznos od 43,33 eura od 02.10.2012. pa do konačne isplate,
- na iznos od 43,08 eura od 01.11.2012. pa do konačne isplate,
- na iznos od 42,82 eura od 01.12.2012. pa do konačne isplate,
- na iznos od 42,57 eura od 01.01.2013. pa do konačne isplate,
- na iznos od 42,31 eura od 01.02.2013. pa do konačne isplate,
- na iznos od 42,06 eura od 01.03.2013. pa do konačne isplate,
- na iznos od 41,80 eura od 04.04.2013. pa do konačne isplate,
- na iznos od 41,54 eura od 01.05.2013. pa do konačne isplate,
- na iznos od 41,28 eura od 01.06.2013. pa do konačne isplate,
- na iznos od 41,01 eura od 02.07.2013. pa do konačne isplate,
- na iznos od 40,74 eura od 01.08.2013. pa do konačne isplate,
- na iznos od 40,47 eura od 01.09.2013. pa do konačne isplate,
- na iznos od 40,20 eura od 01.10.2013. pa do konačne isplate,
- na iznos od 39,93 eura od 01.11.2013. pa do konačne isplate,
- na iznos od 39,65 eura od 01.12.2013. pa do konačne isplate,
- na iznos od 39,37 eura od 01.01.2014. pa do konačne isplate,
- na iznos od 3,29 eura od 01.02.2014. pa do konačne isplate,
- na iznos od 3,23 eura od 01.03.2014. pa do konačne isplate,
- na iznos od 3,23 eura od 01.04.2014. pa do konačne isplate,
- na iznos od 3,20 eura od 01.05.2014. pa do konačne isplate,
- na iznos od 3,17 eura od 01.06.2014. pa do konačne isplate,
- na iznos od 3,13 eura od 01.07.2014. pa do konačne isplate,
- na iznos od 3,10 eura od 01.08.2014. pa do konačne isplate,
- na iznos od 3,07 eura od 02.09.2014. pa do konačne isplate,
- na iznos od 3,04 eura od 01.10.2014. pa do konačne isplate,
- na iznos od 3,01 eura od 01.11.2014. pa do konačne isplate,
- na iznos od 2,98 eura od 02.12.2014. pa do konačne isplate,
- na iznos od 2,95 eura od 01.01.2015. pa do konačne isplate,
- na iznos od 2,92 eura od 01.02.2015. pa do konačne isplate,
- na iznos od 2,89 eura od 01.03.2015. pa do konačne isplate,
- na iznos od 2,85 eura od 01.04.2015. pa do konačne isplate,
- na iznos od 2,82 eura od 01.05.2015. pa do konačne isplate,
- na iznos od 2,79 eura od 02.06.2015. pa do konačne isplate,
- na iznos od 2,76 eura od 01.07.2015. pa do konačne isplate,

- na iznos od 2,72 eura od 01.08.2015. pa do konačne isplate,
- na iznos od 2,69 eura od 01.09.2015. pa do konačne isplate,
- na iznos od 2,66 eura od 01.10.2015. pa do konačne isplate,

po stopi od 15% godišnje propisanoj Uredbom Vlade Republike Hrvatske o visini stope zatezne kamate za period do 31.12.2007.god. (NN 72/02), za period od 01.01.2008.god. do 31.07.2015.god. po eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za 5 postotnih poena (NN 35/05), od 01.08.2015.godine pa do 31.12.2022.god. po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 01.01.2023.god. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Eurapska središnja banka primijenila na sve posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana. „.

III. Odbija se, kao neosnovan, prvi eventualno kumulirani (kondemnatorni) tužbeni zahtjev od 29. travnja 2025. koji glasi:

„ Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, da tužitelju Cukon Silvanu, OIB: 97003015968 isplati iznos od 4.510,94 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja na iznos od 4.066,46 eura teče od 01.10.2015. godine pa do konačne isplate po stopi od 15% godišnje propisanoj Uredbom Vlade Republike Hrvatske o visini stope zatezne kamate za period do 31. prosinca 2007., za period od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za 5 postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. pa do 31. prosinca 2022. po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na sve posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.“.

IV. Prihvaća se u cijelosti drugi eventualno kumulirani (kondemnatorni) tužbeni zahtjev od 26. srpnja 2026. te se nalaže tuženiku Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, da tužitelju Silvanu Cukonu iz Pule, Valturska 78, OIB: 97003015968, isplati iznos od 2.615,52 eura sa zateznim kamata od 1. listopada 2015. do isplate, pa do 31. prosinca 2022. po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na sve posljednje glavne operacije refinanciranja

koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

I. Dopuštaju se preinake tužbe sadržane u podnesku tužitelja od 29. travnja 2025. i podnesku tužitelja 26. srpnja 2025.

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, da tužitelju Silvanu Cukonu iz Pule, Valturska 78, OIB: 97003015968 nadoknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 3.509,90 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana donošenja prvostupanjske presude pa do isplate, po stopi određenoj, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troška parničnog postupka, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 30. svibnja 2019. navodi da je s Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., prednikom tuženika, 4. svibnja 2006. sklopila Ugovor o kreditu broj: 326-37/2006. Navedenim je Ugovorom tuženik odobrio tužitelju kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 66.800,00 CHF. Ugovor sadrži ugovorenu odredbu o promjenjivoj kamatnoj stopi sukladno odluci banke – tuženika. U vrijeme zaključenja ugovora stanke nisu pojedinačno pregovarale o promjenjivoj kamatnoj stopi te ugovorom nisu utvrđeni egzaktni parametri i metode izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate. Od početka otplate kredita pa nadalje kamatna stopa se u nekoliko navrata povećavala što je imalo za posljedicu povećanje mjesečnih anuiteta. Poziva se na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/2012, potvrđenu odlukom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: PŽ-7129/2013 u dijelu koji se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu. Navedenom odlukom pravomoćno je utvrđeno da je u ugovorima o kreditu nišetna odredba o redovnoj kamatnoj stopi ukoliko je ista promjenjiva prema jednostranoj odluci banke, a kako je takva ugovorna odredba sadržana i u predmetnom ugovoru o kreditu, predlaže da se ista utvrdi nišetnom. Tužitelj i tuženik zaključili su Aneks uz Ugovor o kreditu broj: 326-37/2006 kojim je utvrđena konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u euro, pa stoga potražuje povrat preplaćenih iznosa zbog nišetnosti odredbe o jednostranoj promjeni kamatne stope sve do dana zaključenja Aneksa uz Ugovor o kreditu broj: 326-37/2006, odnosno do 30. rujna 2015. Opisane odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi protivne su kogentnim odredbama čl. 81. i 82. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 96/03, dalje: ZZP/03), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora, s time da je posljedica nepoštenosti ugovorne odredbe njezina nišetnost. Sukladno odredbi čl. 323. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23, 155/23, dalje: ZOO)

ništetnost ugovornih odredbi ima za posljedicu obvezu ugovorne strane da vrati drugoj strani sve što je na temelju takvih ništetnih odredbi primila. Prema mišljenju tužitelja, radi utvrđenja visine preplaćenog iznosa treba primijeniti početno ugovorenu kamatnu stopu, s obzirom na to da je jedino navedeni parametar tužitelju bio poznat prilikom sklapanja ugovora. Slijedom iznesenog, smatra da je predmetni kredit preplatio za određeni novčani iznos, koji u trenutku podnošenja tužbe ne može odrediti jer mu tužena banka nije dostavila dokumentaciju potrebnu za uređenje tužbenog zahtjeva. Predlaže da sud, nakon provedenog postupka, utvrdi ništetnost odredaba o kamatnoj stopi, sadržanoj u predmetnom Ugovoru o kreditu, kao i da naloži tuženiku da tužitelju isplati preplaćeni iznos sa zateznim kamatama, uz napomenu da će tužbeni zahtjev urediti nakon provedenog vještačenja i nakon što tuženik dostavi odgovarajuću dokumentaciju. Potražuje i parnični trošak.

2. U odgovoru na tužbu tuženik navodi da osporava sve činjenične navode tužbe, iznesena tumačenja tužitelja, protivi se dokaznim prijedlozima, ističe prigovor zastare, te osporava osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva, predlaže i utvrditi vrijednost predmeta spora. Ističe materijalnopravni prigovor zastare za sva potraživanja s osnova stjecanja bez osnove koja su nastala prije 25. veljače 2015. U odnosu na zahtjev za donošenje rješenja po čl. 186.b Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, dalje: ZPP) ukazuje kako ne postoje pretpostavke za usvajanje takvog zahtjeva tužitelja jer isti mora dokazati da se radi o pravnom odnosu u kojem je tuženik dužan polagati račun, dati pregled imovine i obveza te da se radi o utajenoj ili prikrivenoj imovini. Smatra da tužitelj nema pravni interes za donošenje deklaratorne presude o utvrđenju ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi iz ugovora o kreditu zaključenom između stranaka jer uslijed provedene konverzije sporne ugovorne odredbe više nisu na snazi i nemaju nikakav pravni učinak, a sve su uplate tužitelja priznate i prihvaćene kao ispunjenje ugovorne obveze po konverziji slijedom čega tužitelj i tuženik u slučaju utvrđenja ništetnosti nemaju što vraćati jedan drugome. Smatra da je, obzirom je sklopljen Aneks Ugovora o kreditu, nemoguće vraćanje bilo kojeg iznosa tuženika prema tužitelju, jer su sve uplate tužitelja predmet tog Aneksa, sve uplate tužitelja pretvorene su u novu obvezu, koje su obveze posve legitimne i poštene, a osobito su sve uplate tužitelja prema tuženiku napravljene sukladno pozitivnim zakonskim i ugovornim odredbama, te nema govora da bi tuženik zadržao bilo kakva novčana sredstva temeljem ništetnih odredbi. Tuženik ne drži niti jednu kunu po spornim odredbama iz prvotnog Ugovora o kreditu, upravo suprotno, sve uplate tužitelja prema tuženiku napravljene su sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj: 102/15, dalje: ZID ZPK/15) i u skladu s tim zakonom izvršenom ugovornom konverzijom. Ukazuje da se tužitelj neosnovano poziva na primjenu navedenih presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske na temelju čl. 138. a ZZP/07 i čl. 502.c ZPP-a, jer je dopušteno se pozivati na iste samo u postupcima za naknadu štete, a ne stjecanja bez osnove, stoga ne postoji pravni osnov i pravni interes tužitelja za podnošenjem tužbe u ovom predmetu. Smatra da, po procesnim pravilima o teretu dokaza, dokazi moraju biti predloženi, da moraju biti adekvatni te da se iz njihova sadržaja može sa sigurnošću utvrditi sporna činjenica, a tužitelj nije predložio adekvatne dokaze iz kojih bi se sa sigurnošću mogla utvrditi osnovanost i visina tužbenog zahtjeva. Ukazuje da su tužitelj i tuženik pojedinačno pregovarali o spornim odredbama ugovora, s obzirom na to da je tužitelj mogao birati između kredita s fiksnom ili promjenjivom kamatnom stopom, kao što se pregovaralo da li želi uzeti

kunski kredit, kredit s valutnom klauzulom u eurima ili pak valutnom klauzulom u CHF. Tužitelj je donio odluku da je za njega prihvatljivija promjenjiva kamatna stopa te valutna klauzula CHF. Odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli su bile jasne, iako uočljive i razumljive te su sva prava tužitelja kao potrošača prije, tijekom i nakon sklapanja ugovora bila poštovana u cijelosti. Imajući u vidu navedeno, tužitelj se prije sklapanja ugovora o kreditu obratio tuženiku s kojim je, u razgovoru, pregovorima, upoznavanju sa svim mogućnostima kreditiranja, odlučio zatražiti sklapanje ugovora o kreditu s promjenjivom kamatnom stopom i valutnom klauzulom CHF. Tuženik je u tim pregovorima vrlo jasno objasnio sve značajke ugovora, kako o promjenjivosti kamatne stope, tako i o valutnoj klauzuli CHF. Pri tome je tuženik, kako prije sklapanja, tako i za vrijeme trajanja ugovora o kreditu u cijelosti poštovao sve odredbe o pravima potrošača, vodeći računa da tužitelj jasno izrazi svoju ugovornu volju, te sukladno svom dispozitivnom pravu odluči kakav će ugovor s tuženikom zaključiti. Ugovor o kreditu imao je vrlo jasan i uočljiv tekst da se radi o promjenjivoj kamatnoj stopi i da se radi o valutnoj klauzuli CHF, što je tužitelj po vlastitom izboru prihvatio, iako je imao mogućnost izbora drugih oblika, vrste, ugovora o kreditu, bilo kunski, bilo u eurima, bilo s fiksnom kamatom, bilo s promjenjivom kamatom. Ističe da je prema pozitivnim zakonskim odredbama bilo dopušteno ugovaranje promjenjive kamatne stope te je općepoznata činjenica da su na tržištu kredita takvi krediti prisutni već godinama te je svakom potrošaču općepoznata činjenica da ugovori o kreditu mogu imati promjenjivu kamatnu stopu. Oспорava zatraženi tijek kamata, osobito onih kojih se zahtijevaju prije podnošenja tužbenog zahtjeva. Tuženik nije pao u zakašnjenje prema tužitelju, niti mu je obveza koju bi trebao ispuniti uopće izvjesna ili poznata, slijedom čega nema govora o zakašnjenju tuženika. Nadalje, kada se uzme u obzir da je tuženik cijelo vrijeme trajanja ugovora postupao sukladno pozitivnim propisima, u skladu s dobrom poslovnom praksom, savjesno i pošteno prema svakom svom klijentu, tada tuženik ističe da nema govora da bi morao snositi svojevrsnu „sankciju“ u vidu plaćanja kamata. Ukoliko se bilo kakva obveza utvrdi prema tuženiku, tada je on za tu obvezu saznao tek primitkom presude, kada će mu sada neodrediva obveza biti pretvorena u novčanu obvezu, slijedom čega sud može obvezati tuženika na plaćanje kamata tek od dana donošenja prvostupanjske presude. Predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev uz naknadu troška.

3. Nakon provedenog financijskog vještačenja i sukladno obračunu vještaka, podneskom od 29. travnja 2025. tužitelj konačno specificirao kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva na način da s osnova preplaćene kamatne stope traži isplatu iznosa od 4.066,46 eura sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na svaki preplaćeni iznos, počevši od 4. travnja 2007. do isplate. Također, sukladno odredbi čl. 188. st. 2. ZPP-a postavlja eventualno kumulirani tužbeni zahtjev vezano za kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva na način da traži isplatu iznosa od 4.510,94 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja na iznos od 4.066,46 eura teče od 1. listopada 2015.

3.1. Glavna rasprava u ovom predmetu je preotvorena radi dopune postupka sukladno čl. 305. Zakona o parničnom postupku Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25, dalje: ZPP) uslijed činjenice da je nakon prvotnog zaključenja glavne rasprave u ovom predmetu 9. lipnja 2026. Vrhovni sud Republike Hrvatske objavio odluku poslovni broj:

Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. u kojoj je zauzeo svoj stav o tzv. konvertiranim ugovorima o kreditu.

3.2. Podneskom od 26. srpnja 2026. tužitelj je uredio tužbeni zahtjev u kondemnatornom dijelu, na način da je postavio i drugi eventualno kumulirani kondemnatorni zahtjev kojim zahtijeva isplatu iznosa od 2.615,52 eura sa zateznim kamatama od 1. listopada 2015. do isplate, koji iznos predstavlja obračunate zakonske zatezne kamate na pojedine iznose preplate po osnovi promjenjive kamatne stope i valutne klauzule do 30. rujna 2015.

4. Opisana uređenja tužbenog zahtjeva predstavljaju preinaku tužbe u dijelu tužbenog zahtjeva kojim tužitelj zahtijeva isplatu. Sud je preinake dopustio smatrajući ih svrsishodnom za konačno rješenje odnosa među strankama. Osim toga, za preinaku tužbe postoji uporište u odredbi čl. 190. st. 2. ZPP-a kojom je propisano da tužitelj može preinačiti tužbu do zaključenja glavne rasprave ako je bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka. Slijedom navedenog, na temelju čl. 190. st. 2. i 3. ZPP-a odlučeno je kao u točki I. izreke rješenja.

5. U dokaznom postupku pročitani su Ugovor o kreditu broj: 326-37/2006 od 4. svibnja 2006., Aneks uz Ugovor o kreditu broj: 326-37/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 8. siječnja 2016., dopis tužitelja tuženiku od 9. svibnja 2019. te odgovor tuženika od 13. svibnja 2019., obavijest o provedenoj konverziji od 12. siječnja 2016. uz otplatni plan, obavijesti o promjeni kamatne stope uz otplatni plan i pregled prometa za klijenta od 9. ožujka 2020., obavijest o parametrima kamatne stope od 30. prosinca 2013. uz otplatni plan, specifikacija uplata od 9. ožujka 2020., prihvaćanje izračuna konverzije, nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za računovodstvo i financije Tomislava Prpića od 16. ožujka 2026, te iskaz tužitelja kao parnične stranke.

6. Deklaratorni tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti ugovornih odredaba je osnovan.

6.1. U odnosu na kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva, glavni zahtjev nije osnovan, nije osnovan ni prvi eventualno kumulirani tužbeni zahtjev, dok je drugi eventualno kumulirani tužbeni zahtjev, kojim tužitelj zahtijeva isplatu iznosa od 2.615,52 eura sa zateznim kamatama od 1. listopada 2015. do isplate na ime uglavničenih zateznih kamata, osnovan u cijelosti.

7. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnosti odredaba Ugovor o kreditu broj: 326-37/2006, koji su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor sklopili 4. svibnja 2006., i to odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi, kao i zahtjev za isplatu iznosa preplaćenih na temelju navedenih ništetnih odredaba te razlike u odnosu na konverziju, kako je to detaljno opisano u točki 3.-3.2. obrazloženja.

7.1. Svoj zahtjev tužitelj temelji na pravnim shvaćanjima izraženima u pravomoćnim odlukama donesenima povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, neovisno o tome što je među strankama 8. siječnja 2016. sklopljen Aneks uz Ugovora o kreditu broj: 326-37/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, u skladu sa Zakonom o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (ZID ZPK/15).

8. Između parničnih stranaka nije sporno da su tužitelj i tuženik 4. svibnja 2006. zaključili Ugovor o kreditu broj: 326-37/2006. Navedenim ugovorom banka je odobrila tužitelju stambeni kredit (za kupnju stana) u kunskoj protuvrijednosti 66.800,00 CHF prema srednjem tečaju za CHF banke (tuženika) važećem na dan korištenja kredita (čl. 2.1. i čl. 2.2.). Odredbom čl. 3.1. predmetnog ugovora o kreditu ugovornice su ugovorile obračun kamata na iznos kredita, u visini 3,88% dekurzivno godišnje. Odredbom čl. 3.2. ugovora ugovornice su ugovorile da se kamata obračunava u CHF, a naplaćuje u kunama po važećem srednjem tečaju za CHF tužene banke važećem na dan plaćanja. Rok otplate kredita iznosi 15 godina (čl. 4.1.), a kredit se otplaćuje u 180 jednakih mjesečnih anuiteta u kunskoj protuvrijednosti 490,10 CHF obračunatih po srednjem tečaju za CHF tužene banke na dan plaćanja (čl. 4.3.). Odredbom čl. 6. 2. ugovora ugovorena je promjenjivost kamatne stope prema kojoj odredbi se kamatna stopa od 1. ožujka 2007. promijeniti na kamatnu stopu važeću za "kredit za mlade", a nakon promjene ista se mijenja sukladno Odluci o kamatnim stopama banke. Odredbom čl. 6.3. ugovora ugovoreno je da korisnik kredita, ovdje tužitelj svojim potpisom na tom ugovoru izjavljuje da je suglasan i da bez prigovora prihvata pismenu obavijest tužene banke o visini kamatne stope, visini anuiteta te novi otplatni plan u skladu s promijenjenom kamatnom stopom. Odredbom čl. 7. ugovora ugovoreno je da se u slučaju zakašnjenja s ispunjenjem dospjelih obveza iz tog ugovora korisniku kredita obračunavaju i naplaćuju zatezne kamate u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Hypo-Alpe-Adria-Bank d.d.

8.1. Nije sporno niti da su tuženik i tužitelj sklopili 8. siječnja 2016. Aneks uz Ugovor o kreditu broj: 326-37/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine. Navedenim aneksom ugovornice su ugovorile i izvršile konverziju predmetnog kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u eurima, regulirajući svoju buduće odnose, a sve kako bi se položaj tužitelja kao potrošača izjednačio s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u eurima, a što je i načelo konverzije kredita (čl. 19.b ZID ZPK/15).

8.2. Sporna je osnovanost deklaratornog tužbenog zahtjeva, osnovanost i visina kondemnatornih tužbenih zahtjeva, glavnog i eventualno kumuliranih, kao i osnovanost prigovora zastare. Pritom je odlučno može li se tužitelj nakon sklapanja Dodatka u skladu sa ZID ZPK/15 osnovano pozivati na ništetnost odredaba osnovnog Ugovora o načinu promjene kamatne stope i valutnoj klauzuli u CHF te ima li, unatoč provedenoj konverziji, pravo na isplatu iznosa preplaćenih na temelju tih odredaba, razlike u glavnici i zateznih kamata obračunatih do dana konverzije.

9. Činjenični navodi na kojima tužitelj temelji ništetnost ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi temelje se na pravnim shvaćanjima izraženim u pravomoćnim odlukama donesenim povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača.

10. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. odlučeno je o kolektivnoj tužbi tužitelja Potrošač – Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača („Udruga potrošač“) protiv više tuženika (Zagrebačka banka d.d. i dr.) te je utvrđeno da je, između ostalih banaka, i ovdje tuženik (ranije Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.) u razdoblju od 1. studenog 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača kao korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima,

koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica za švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja tih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (ZZP/03) u razdoblju od 1. studenog 2004. do 6. kolovoza 2007. i to čl. 81., 82. i 90. tog Zakona, a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008., protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 79/07, 125/07, 75/09, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13, dalje: ZZP/07), i to čl. 96. i 97. toga Zakona, te suprotno odredbama ZOO-a te da je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, te koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom i drugim internim aktima banke (tuženika), a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije s korisnicima kreditnih usluga kao potrošačima pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, čime je postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (ZZP/03) u razdoblju od 1. studenog 2004. do 6. kolovoza 2007. i to čl. 81., 82. i 90. toga Zakona, a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008., protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (ZZP/07), i to čl. 96. i 97. tog Zakona te suprotno odredbama ZOO-a.

10.1. Navedena je presuda, u odnosu na tuženika, u relevantnim dijelovima potvrđena presudama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014. (u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu) i poslovni broj: PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. (u odnosu na valutnu klauzulu).

10.2. Kako je do sklapanja predmetnog Ugovora između tužitelja i tuženika, koji sadrži upravo spornu odredbu o jednostranoj izmjeni ugovorene kamatne stope od strane banke došlo upravo u relevantnom periodu obuhvaćenom spomenutim odlukama u postupku pokrenutom radi zaštite kolektivnih interesa, tužitelj se pravilno pozvao na pravna utvrđenja spomenutih presuda.

11. Valja istaknuti da prema odredbi čl. 502.a st. 1. ZPP-a udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana mogu, kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijeком predviđeno i uz uvjete predviđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određenih djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povređuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava. Odredbom čl. 502.b ZPP-a propisan je sadržaj tužbe iz čl. 502.a ZPP-a, dok je čl. 502.c ZPP-a propisan učinak presude donesene po tužbi za zaštitu kolektivnih interesa i prava na način da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1.

ZPP-a, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanje tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Pored toga, ističe se da je Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku iz 2019. („Narodne novine“ broj: 70/19) u odredbi čl. 502.c dodano da se mogu isticati, pored zahtjeva za naknadu štete i zahtjevi za isplatu, kakav je i ovaj, stoga navedena odredba niti na koji način ne derogira primjenu mjerodavnih odredaba ZOO-a.

11.1. Odredbom čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 41/14, 110/15, 14/19, 19/22, dalje: ZZP/14) propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. tog Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Sadržajno jednaka odluka sadržana je i u čl. 138.a ZZP/07.

11.2. Dakle, u pojedinačnim postupcima radi utvrđenja ništetnosti odredaba ugovora o kreditu s kamatnom stopom promjenjivom jednostranom odlukom banke i valutnom klauzulom u švicarskim francima nije potrebno ponovno utvrđivati jesu li sporne odredbe ugovora o kreditu ništetne s obzirom na to da postoji (na temelju citiranih čl. 502.c ZPP-a i 118. ZZP/14) vezanost sudova za postojanje povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. ZZP/14, a slijedom toga i obveza primjene već utvrđene ništetnosti u kolektivnom sporu. Ne može postojati utvrđena ništetnost i nepoštenost pojedinih odredbi potrošačkog ugovora u kolektivnom sporu, a da istodobno ne postoji ništetnost i nepoštenost takvih odredbi u pojedinačnom sporu u odnosu na istovrsni ugovor (isti stav zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci poslovni broj: Rev-3142/2018-2 od 19. ožujka 2019.).

11.3. Stoga, kako je u presudi donesenoj u kolektivnom sporu utvrđeno da je i tuženik povrijedio kolektivne interese i prava korisnika kredita kao potrošača, sklapajući ugovore o kreditima koristeći u njima ništetne i nepoštene odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, po ocjeni ovoga suda, nije na tužitelju da navedene već utvrđene činjenice u ovom postupku dokazuje.

11.4. Ako bi se radilo o nekim posebnim okolnostima koje bi isključivale vezanost za pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu, onda je teret dokaza takve činjenice na banci kao kreditoru. Međutim, tuženik u ovom postupku nije iznosio pa ni dokazao nikakve posebne okolnosti, mimo onih iznijetih u kolektivnom sporu, a iz kojih bi se moglo zaključiti da zbog tih specifičnih okolnosti odluke iz kolektivnog spora nisu primjenjive na predmetni Ugovor o kreditu.

12. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je svrha kredita bila kupnja stana, a isti nije koristio za druge svrhe, već za stanovanje, u nekretnini i dalje stanuje. Dalje je naveo da je bio klijent tuženika te se u to vrijeme pojavio neki akcijski kredit u CHF s fiksnom kamatnom stopom prvih godinu dana, a kasnije primjenom stope kredita za mlade koji je bio jako povoljan pa se nije ni raspitivao o kreditima u eurima, a tada nije postojao kredit u kunama. Prilikom sklapanja tog ugovora rečeno mu je da će mu u početku rata biti fiksna, a kasnije da bi mogla rasti zbog promjene kamatne stope 200,00 kuna. Zatim je iskazao da je Aneks ugovora o konverziji odlučio sklopiti jer je bio revoltiran

cijelom situacijom te se odlučio odmah i zatvoriti taj kredit i sve račune koje sam imao kod tuženika.

12.1. Sud je iskaz tužitelja prihvatio kao jasan, uvjerljiv i životan te sukladan dokumentaciji sadržanoj u spisu i utvrđenjima iz postupka kolektivne zaštite potrošača. Iz njegovog iskaza proizlazi da je riječ o stambenom kreditu koji je tužitelj koristio radi rješavanja vlastitog stambenog pitanja, obzirom da je stan koristio samo za stanovanje, nije ga iznajmljivao niti koristio u poslovne svrhe. Stoga je predmetni Ugovor sklopio kao potrošač, u svrhu koja nije povezana s njegovim zanimanjem, poslovnom aktivnošću ili poduzetničkom djelatnošću, pa je riječ o potrošačkom ugovoru u smislu čl. 3. toč. 1. ZZP/07. Tuženik nije dokazao suprotno.

12.2. Iskazom tužitelja utvrđeno je i da u predugovornoj fazi nije dobio potrebna objašnjenja o djelovanju i mogućim ekonomskim posljedicama ugovaranja valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, da nije bila upoznat s parametrima njihove promjenjivosti te da mu je kredit s valutnom klauzulom u CHF predstavljen kao stabilan i, s obzirom na njegova primanja, najpovoljnija mogućnost, bez predodjenja rizika koje bi takvo ugovaranje moglo imati na visinu njegovih obveza. Navedeno upućuje na zaključak da komunikacija tužitelja s djelatnicima tuženika u predugovornoj fazi nije imala značaj pojedinačnog pregovaranja te da tužitelj nije dobio potrebne i potpune obavijesti.

12.3. S druge strane, tuženik, na kojemu je teret dokazivanja potpune obaviještenosti potrošača, nije dokazao da je tužitelju u predugovornoj fazi predočio informacije koje su sadržavale točne, nedvosmislene, jasne i razumljive kriterije na temelju kojih bi prosječni potrošač mogao razumjeti i predvidjeti ekonomske posljedice ugovaranja valutne klauzule u CHF i promjenjive kamatne stope. Nije dokazao ni da je tužitelj mogao utjecati na sadržaj spornih odredaba Ugovora, koje je tuženik unaprijed odredio, odnosno da je tuženik pokazao spremnost izmijeniti njihov sadržaj.

12.4. Predmetni je Ugovor tipski, unaprijed formuliran ugovor na čiji sadržaj tužitelj nije mogao utjecati. Sama činjenica da je Ugovor solemniziran ne dokazuje da je bio potpuno obaviješten o rizicima spornih ugovornih odredaba niti da se o njima pojedinačno pregovaralo. Stoga tuženik nije dokazao postojanje okolnosti zbog kojih pravomoćne presude donesene u kolektivnom sporu ne bi bile primjenjive u ovom slučaju. Osim toga, odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli sadržane u predmetnom Ugovoru sadržajno su istovjetne odredbama standardnih ugovora o potrošačkom kreditu tuženika koje su razmatrane u postupku kolektivne zaštite.

12.5. U konkretnom se slučaju, zapravo, radilo o istovremenom ugovaranju valutne klauzule s valutom švicarski franak i promjenjive kamatne stope, a slijedom toga i o povećanom riziku za tužitelja kao korisnika kredita i potrošača, koji rizik se ubrzo i pokazao, uslijed čega je došlo do značajnog povećanja iznosa anuiteta kredita u odnosu na početni. Razlozi i kriteriji za izmjenu (povećanje) kamatne stope ubuduće trebali su biti precizirani već u Ugovoru o kreditu ili u odlukama tuženika, tako da je ta odredba opravdano ocijenjena kao nerazumljiva pa time i nepoštena. Test poštenosti tih ugovornih odredaba proveden je već u kolektivnom sporu u kojemu je pravomoćno utvrđen nedostatak transparentnosti uslijed čega potrošači – korisnici kredita nisu mogli procijeniti potencijalno znatne gospodarske posljedice koje bi te odredbe imale za njihove financijske obveze, što znači da tuženik kao profesionalac – banka nije dao

tužitelju kao korisniku kredita sve potrebne informacije, uzimajući u obzir narav predmeta ugovora i okolnost da sporne odredbe Ugovora o kreditu nisu bile razumljive, što je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja, kao potrošača, pa se radi o ništetnim odredbama.

13. Slijedom svega navedenog, sud je zaključio da su predmetni Ugovor, sklopljen između tužitelja kao potrošača i tuženika kao banke, te okolnosti njegova sklapanja obuhvaćeni pravomoćnim presudama donesenima protiv tuženika u postupku apstraktne zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača. Stoga je sud, sukladno čl. 502.c ZPP-a, vezan utvrđenjima iz tih presuda da su odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi nepoštene i ništetne.

13.1. Pritom potrošači i nakon sklapanja dodatka radi provedbe konverzije prema odredbama ZID ZPK/15 imaju pravni interes zahtijevati utvrđenje ništetnosti odredaba osnovnog ugovora o kreditu, kako je to prihvatio i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci poslovni broj: Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019.

13.2. Stoga je deklaratorni tužbeni zahtjev tužitelja prihvaćen u cijelosti te je odlučeno kao u točki I. izreke presude.

14. U odnosu na pitanje konverzije kredita, ukazuje se da je dana 27. svibnja 2026. veliko vijeće Vrhovnog suda Republike Hrvatske donijelo odluku poslovni broj: Rev-457/2025-21 te da ovaj sud u cijelosti prihvaća stav naveden u toj odluci.

14.1. Ovaj sud smatra da je ZID ZPK/15 donesen nakon što je ocijenjeno da je u području potrošačkog kreditiranja došlo do znatne neravnoteže u odnosima između korisnika kredita kao potrošača i banaka kao kreditora (trgovca) u odnosu na ugovore o kreditu sklopljene u posebnom razdoblju od 2004. do 2008. koji su denominirani u kunama s valutnom klauzulom u CHF i obzirom da je tečaj CHF izrazito jačao s vremenom te su rasle ugovorene promjenjive kamatne stope što je dovelo u izrazito težak položaj korisnike kredita i potrošača. Stoga je ZID ZPK/15 imao za cilj otkloniti nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i osigurati korisnicima kredita u CHF, odnosno u kunama vezano za tečaj CHF, isti položaj u odnosu na korisnike kredita u valuti EUR. Na temelju odredbi čl. 19.b i čl. 19.c koji su dodani čl. 1. ZID ZPK/15 proizlazi da vjerovnik i dužnik uređuju svoje odnose u pogledu valute obveze i kamatne stope za cijelo razdoblje od sklapanja kredita pa nadalje (na način da se korisnik kredita dovodi u isti položaj kao da je ugovor o kreditu sklopio uz valutnu klauzulu u EUR) s time da se razlika između više uplaćenih iznosa i obveze koju bi potrošač imao da je sklopio ugovor s valutnom klauzulom u EUR računa kao preplata, kojom se ovisno o okolnostima slučaja postupa sukladno dodanoj odredbi čl. 19.c st. 5. ZID ZPK/15.

15. Sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15 kojim su stranke iznova od dana sklapanja Ugovora o kreditu uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, na valjan način, ugovoren među strankama, prestala je obveza tuženika (čl. 160. ZOO-a) na povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe o načinu promjene kamatne stope ugovornih kamata i valutne klauzule u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 1111. st. 1. ZOO) i ti, više plaćeni iznosi, nisu bez pravne osnove ostali u imovini

tuženika. ZID ZPK/15 je u odredbama čl. 19.d i čl. 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila zaključenju Ugovora o konverziji, kao i sadržaj tog ugovora, pa je tužitelj kao potrošač bio u prilici još prije sklapanja Dodatka Ugovora proučiti njegove odredbe.

16. U skladu s navedenim, primjena posebnog propisa (ZID ZPK/15) derogira opće odredbe ZOO o pravnim posljedicama ništetnosti na način da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate te devizne klauzule u CHF, ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Dodatkom Ugovora o kreditu, a na način kako je to određeno u ZID ZPK/15. Kod toga ovaj sud napominje da nije pravno odlučno u kakvom su položaju oni potrošači koji su prihvatili konverziju u odnosu na one koji nisu jer je to bio izbor kojeg je ZID ZPK/15 jasno definirao i u slučaju tog izbora potrošači koji su prihvatili konverziju više se ne nalaze u položaju dužnika iz kredita s valutnom klauzulom u CHF. Dakle, radilo se o valjanom izboru koji je učinjen od strane korisnika kredita i potrošača i u skladu sa zakonom čija ustavnost i zakonitost nije dovedena u pitanje. Stoga nema nejednakosti tužitelja pred zakonom i sudovima jer na potrošače koji su konvertirali kredit primjenjuje se specijalni propis ZID ZPK/15 na temelju kojeg je konverzija kredita provedena i između stranaka zaključen Dodatak ugovoru o kreditu koji izaziva pravne učinke. Nasuprot tome, na potrošače koji nisu proveli konverziju svog kredita navedeni lex specialis nije moguće primijeniti i stoga se ne radi o usporedivoj pravnoj situaciji.

17. Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 19/22, 59/23, dalje: ZZP/22), a i njegov prethodnik ZZP/14 na isti način definiraju svrhu i cilj zakona, koja se svodi (čl. 1.) na zaštitu osnovnih prava potrošača pri kupnji proizvoda i usluga, kao i pri drugim oblicima stjecanja proizvoda i usluga na tržištu, i to: 1. pravo na zaštitu ekonomskih interesa potrošača 2. pravo na zaštitu od opasnosti za život, zdravlje i imovinu 3. pravo na pravnu zaštitu potrošača 4. pravo na informiranje i izobrazbu potrošača 5. pravo na udruživanje potrošača u svrhu zaštite njihovih interesa 6. pravo na predstavljanje potrošača i sudjelovanje predstavnika potrošača u radu tijela koja rješavaju pitanja od njihova interesa. Dakle, kada se govori o zaštiti potrošača ta zaštita svoje domete može imati samo u okviru određenog tržišta, u ovom slučaju tržišta financijskih proizvoda i usluga (kredita) na području Republike Hrvatske. Notorno je da su banke na tržište plasirale proizvode kredite - s valutnim klauzulama, uglavnom vezanim na CHF ili EUR, ali su također plasirale kredite i u nacionalnoj valuti, kuni. Potrošač ima i pravo da ako proizvod koji je kupio ima nedostatke dobiti u zamjenu drugi proizvod, ili drugo odgovarajuće obeštećenje. Ako, i kada se potrošač odluči da umjesto proizvoda koji ima nedostatke koji mu nisu bili predloženi, za koje nije mogao znati, ako mu sve karakteristike proizvoda nisu bile poznate, a za što je odgovoran trgovac, dobije u zamjenu drugi proizvod koji nema sve mane i nedostatke, tada može dobiti samo jedan od onih proizvoda koji postoje na domaćem tržištu, a ne nekakav imaginarni nepostojeći proizvod koji se na tržištu ne nudi, niti se ikada nudio.

18. Stoga, kako su se na tržištu nudili financijski proizvodi - krediti s valutnom klauzulom u EUR, kada je potrošač optirao da u zamjenu za proizvod s nedostatkom - kredit s valutnom klauzulom vezanom za CHF, primi drugi proizvod uz obvezu banke da izvrši obračune sukladno citiranim odredbama, time je u biti potrošač ostvario zaštitu koju mu citirani zakoni pružaju unutar uvjeta i ponude na domaćem tržištu jer se pravo potrošača da mu se uspostavi pravna i činjenična situacija u kojoj bi se

potrošač nalazio da nepoštenih odredbi nije bilo ne može ostvariti izvan uvjeta konkretnog tržišta – u ovom slučaju financijskih usluga. Zaštita ekonomskih interesa potrošača, koja uključuje i zaštitu od nepoštenih ugovornih odredbi, nužno je povezana s unutarnjim tržištem i kao njegov dio upotpunjuje ostvarivanje tržišnih sloboda. Tržišna sloboda je, u skladu s odredbom čl. 49. st. 1. Ustava, temelj gospodarskog ustroja Republike Hrvatske i izvire, među ostalim, iz koncepta socijalne države (čl. 1. Ustava), koji obvezuje državnu i javnu vlast da utječu na tržišnu funkciju, odnosno da se miješaju u nju kako bi se osiguralo ostvarenje temeljnih socijalnih prava, ostvarila socijalna sigurnost i izjednačile ili umanjile ekstremne socijalne razlike (tako i Ustavni sud RH, odluka broj U-I-1694/2017 od 2. svibnja 2018.). U kontekstu zaštite potrošača u vezi s pravom na povrat neosnovano isplaćenih iznosa na temelju nepoštene ugovorne odredbe, nacionalni propisi upravo imaju zadatak potrošačima pružiti visoki stupanj zaštite od nepoštenih ugovornih odredbi, ali uz osiguranje urednog funkcioniranja tržišta i tržišnih sloboda.

19. U ovakvim okolnostima valja zaključiti da zamjena nepoštenih ugovornih odredaba zakonskim odredbama uspostavlja stvarnu ravnotežu u pravima i obvezama kako tužitelja kao potrošača, tako i tuženika (banke) kao trgovca jer, s jedne strane, omogućuje donošenje informirane odluke o sklapanju ugovora o konverziji od strane potrošača, budući da je potrošač kao slabija ugovorna strana objektivno bio u mogućnosti informirano procijeniti hoće li prihvatiti ili odbiti ponudu banke za sklapanje ugovora o konverziji. Pritom se posebno naglašava da je zaključenje ugovora o konverziji ovisilo o volji potrošača jer je samo potrošaču ostavljena mogućnost izbora prihvaćanja ili neprihvaćanja konverzije. S druge strane, ovakav način uređenja zamjene nepoštenih ugovornih odredbi omogućuje i balansiranje interesa potrošača i trgovca na tržištu.

20. Naime, učinak konverzije prema ZID ZPK/15 djeluje ex tunc što omogućuje uspostavu činjeničnog i pravnog okvira u kojem bi se potrošač našao i bez postojanja nepoštene ugovorne odredbe. Tako stvorena mogućnost uspostave činjeničnog i pravnog okvira kakav je postojao, već sama po sebi, ima restitucijski učinak jer omogućuje vraćanje koristi koju je druga ugovorna strana (trgovac) stekla od potrošača po osnovi nepoštene ugovorne odredbe i to u okolnostima i u proceduri koja je unaprijed poznata i unaprijed svim stranama predstavljena kao jednokratna mjera i trajno rješenje. Na taj je način, prema ocjeni revizijskog suda, zaključenjem Dodatka ugovoru o kreditu koji je zaključen prema pravilima posebnog propisa (ZID ZPK/15) uspostavljena ravnoteža između efektivne zaštite i zahtjeva pravne sigurnosti, kao i zaštite legitimnih očekivanja strana u ugovornom odnosu koje su postupale u dobroj vjeri u opsegu obračuna izvršenog u smislu odredbe čl. 19.c u vezi s čl. 19.e ZID ZPK/15 (prema odredbi čl. 19.e ZID ZPK/15, potrošači snose: razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza iz čl. 19.c st. 1. toč. 1. ovoga Zakona, zatim iznos naplaćenih zateznih kamata, naknada troškova iz čl. 19.c st. 1. toč. 4. ovoga Zakona te iznos kamata i tečajnih razlika na ime preplate iz čl. 19.c st. 1. toč. 5. ovoga Zakona). Interveniranje u takav pravni odnos na način koji to tužitelj zahtijeva - unutar opsega obračuna izvršenog prema odredbi čl. 19.c u vezi s odredbom čl. 19.e ZID ZPK/15, bilo bi suprotno slobodi ugovaranja i slobodi tržišnog natjecanja koja izvire iz slobode ugovaranja.

21. Slijedom navedenog, valjalo je odbiti zahtjev tužitelja u dijelu u kojem isti potražuje glavnicu preplaćenih iznosa na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi.

21.1. Međutim, tužitelj je tužbenim zahtjevom zatražio i zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o valuznoj klauzuli i to za razdoblje od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do isplate. Prema pravnom shvaćanju proširenog vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženom u odluci od 27. svibnja 2026. taj dio zahtjeva (do 30. rujna 2015.) nije obuhvaćen obračunom u konverziji, niti je uređen u ZID ZPK/15 pa je u tom dijelu osnovan zahtjev tužitelja na temelju općeg propisa iz čl. 1111. i čl. 1115. ZOO-a. Zakonska zatezna kamata na preplaćene iznose teče od dana kada ih je tuženik stekao, prema odredbi čl. 1115. ZOO-a.

22. U svrhu utvrđivanja visine tužbenog zahtjeva, sud je proveo dokaz financijskim vještačenjem po vještaku financijske struke Tomislavu Prpiću. Sud je uzeo u obzir obračunsko razdoblje do 30. rujna 2015. Vještak je utvrdio da je tužitelj, pod pretpostavkom da se tijekom cijelog razdoblja otplate kredita kamatna stopa nije mijenjala, odnosno da je korištena kamatna stopa u visini kamatne stope koja je bila poznata na dan sklapanja ugovora o kreditu, odnosno zakonska kamata od 3,23% nakon 1. siječnja 2014., na ime kamata do konverzije kredita više uplatio 4.066,46 eura. Tužitelj je sa svim svojim realiziranim uplatama premašio iznos koji je potreban da bi se namirile uplate prema simuliranome kreditu u eurima, te tako utvrđena preplata iznosi 2.171,04 eura na dan 30. rujna 2015. Nakon uzetih iznosa preplate na ime kamata u obračun, obračuna zateznih kamata na te iznose do 30. rujna 2015., kao i nakon uračunavanja priznate preplate u konverziji, preostalo ukupno dospjelo potraživanje s danom 30. rujna 2015. iznosi 4.510,94 eura, i to: 4.066,46 eura glavnice - preplate po kamati na koje teku pripadajuće zatezne kamate od 1. listopada 2015 do isplate, te 444,48 eura preostale dospjele zatezne kamate na dan 30. rujna 2015. Iznos zateznih kamata na iznose preplate po kamatnoj stopi do dana konverzije iznosi 2.615,52 eura.

22.1. Tužitelj je nalaz i mišljenje vještaka prihvatio u cijelosti, te je u skladu s rezultatima vještačenja podneskom od 29. travnja 2025. i podneskom od 26. srpnja 2026. uredio tužbeni zahtjev na način opisan u točki 3.-3.2. obrazloženja.

22.2. Tuženik je prigovorio nalazu i mišljenju te se vještak usmeno na ročištu očitovao na primjedbe tuženika. Primjedbe tuženika pravne su prirode, te one nisu dovele u pitanje matematičku pravilnost izrađenih izračuna. Prihvaćanje nalaza i mišljenja u njegovu stručnom i računskom dijelu ne znači da tužitelju pripadaju svi iznosi utvrđeni vještačenjem, već će sud o osnovanosti pojedinih tužbenih zahtjeva odlučiti primjenom prethodno obrazloženog pravnog shvaćanja o restitucijskim pravima potrošača nakon provedene konverzije.

22.3. Sud je nalaz i mišljenje vještaka prihvatio u njegovu stručnom i računskom dijelu, ocijenivši ga objektivnim, jasnim i obrazloženim, izrađenim na temelju dokumentacije sadržane u spisu i u skladu sa zadatkom suda. Iznesenim primjedbama tuženik nije ukazao na određenu računsku pogrešku, pogrešno korišten podatak, izostavljen uplatu ili drugi nedostatak koji bi doveo u sumnju matematičku pravilnost izrađenih izračuna.

23. Slijedom navedenog, u skladu s pravnim shvaćanjem proširenog vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženim u odluci poslovni broj: Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026., sud je utvrdio da tužitelj nakon provedene konverzije ima pravo samo na isplatu iznosa od 2.615,52 eura na ime uglavničenih zakonskih zateznih kamata na pojedinačne iznose preplate po osnovi promjene kamatne stope i promjene tečaja, obračunatih od dana svake pojedine preplate do 30. rujna 2015. Navedene zatezne kamate pripadaju mu u cijelosti, bez umanjjenja za preplatu priznatu provedenom konverzijom.

23.1. Ujedno je, u skladu s navedenim pravnim shvaćanjem proširenog vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske, utvrđeno da tužitelj nakon provedene konverzije nema pravo na isplatu glavnice iznosa preplaćenih na temelju nepoštenih i ništetnih odredaba osnovnog Ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, slijedom čega glavni kondemnatorni tužbeni zahtjev nije osnovan.

23.2. Naime, sklapanjem Dodatka, kojim su stranke s učinkom od dana sklapanja osnovnog Ugovora iznova uredile svoje odnose u pogledu valute obveze, kamatne stope i iznosa preostale glavnice, prestala je obveza tuženika na povrat glavnice više plaćenih iznosa koja bi proizlazila iz čl. 1111. st. 1. ZOO-a. Svi iznosi koje je tužitelj uplatio do obračuna konverzije uzeti su u obzir pri utvrđivanju njegovih obveza prema kreditu s valutnom klauzulom u eurima pa nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženika.

23.3. Stoga tužitelju ne pripada iznos od 4.066,46 eura po osnovi promjenjive kamatne stope, navedene su uplate uračunate u obračun konverzije i iskorištene za podmirenje obveza prema usporednom kreditu s valutnom klauzulom u eurima.

23.4. Slijedom navedenog, odbijen je glavni kondemnatorni tužbeni zahtjev za isplatu ukupnog iznosa od 4.066,46 eura po osnovi promjenjive kamatne stope, sa zateznim kamatama koje teku na pojedinačne mjesečne iznose od njihova dospijeca do isplate.

23.5. Kondemnatorni tužbeni zahtjev kojim tužitelj zahtijeva isplatu iznosa od 4.510,94 eura, i to: 4.066,46 eura glavnice - preplate po kamati na koje teku pripadajuće zatezne kamate od 1. listopada 2015 do isplate, te 444,48 eura preostale dospjele zatezne kamate na dan 30. rujna 2015. već je sadržan u prvotno postavljenom zahtjevu te je isti odbijen kao neosnovan, radi čega je i ovaj tužbeni zahtjev valjalo odbiti u cijelosti.

23.6. Stoga je odlučeno kao u točkama II. i III. izreke presude.

24. Drugi eventualno kumulirani kondemnatorni tužbeni zahtjev je osnovan. Tim zahtjevom tužitelj potraživao isplatu iznosa od 2.615,52 eura, koji se sastoji od uglavničenih zateznih kamata na pojedinačne iznose preplate po osnovi promjene kamatne stope i tečaja, obračunatih od dana svake pojedine preplate do 30. rujna 2015. Pritom valja navesti kako u konkretnom slučaju eventualno kumulirani zahtjev nije sadržan u glavnom zahtjevu, a niti u prvom eventualno kumuliranom zahtjevu u cijelosti, s obzirom da se eventualno kumuliranim zahtjevom, u kojemu su zatezne kamate obračunate u apsolutnom iznosu, a za razdoblje od pojedine preplate do

izvršene konverzije te na takav iznos tužitelj potražuje i procesnu kamatu od postavljanja takvog zahtjeva do isplate.

24.1. Prema pravnom shvaćanju izraženom u odluci proširenog vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Rev-457/2025-21, zatezne kamate na pojedinačne iznose preplate po osnovi nepoštenih i ništetnih odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, obračunate od dana plaćanja svakog pojedinačnog iznosa do dana prestanka obveze provedenom konverzijom, nisu obuhvaćene obračunom konverzije niti su uređene odredbama ZID ZPK/15. Stoga potrošaču pripadaju u cijelosti, bez umanjena za iznos preplate utvrđene pri konverziji, na temelju čl. 1111. i 1115. ZOO-a.

24.2. Na iznos od 2.615,52 eura tužitelju je dosuđena zatezna kamata koja na taj iznos teče u granicama zahtjeva od 1. listopada 2015., do isplate. Zatezne kamate imaju obilježje akcesornosti, jer nastaju kao posljedica zakašnjenja u ispunjenju određene novčane obveze i teku sve do njezina ispunjenja (čl. 29. st. 1. ZOO-a). Dok glavna obveza, to jest glavni dug ne bude plaćen, zatezne kamate kao sporedna tražbina nedjeljive su od njega i čine cjelinu s glavnim dugom (to proizlazi iz čl. 160. st. 2. ZOO-a). Tek nakon podmirenja glavne novčane tražbine, ako nisu plaćene i zatezne kamate, one se osamostaljuju, obračunavaju se u apsolutnom iznosu i kao za glavnu tražbinu, radi njihove isplate, može se podnijeti tužba sudu radi ostvarivanja prava na tzv. procesne kamate (čl. 31. st. 2. ZOO-a).

24.3. Dakle, glavni dio je prestao s obzirom je cjelokupan iznos koji je tužitelj uplatio do dana obračuna konverzije iskorišten za zatvaranje obveza po kreditu uz valutnu klauzulu u Eur, dok je preostalo potraživanje po osnovi zatezne kamate, koja se osamostalila po prestanku glavnog duga. Odredbom čl. 31. st. 2. ZOO-a propisano je kako na iznos neisplaćenih kamata se mogu zahtijevati zatezne kamate samo od dana kad je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu. S obzirom da je u ovome postupku zahtjev za njihovu isplatu postavljen već u tužbi (30. svibnja 2019.), to tužitelj ima pravo na isplatu zateznih kamata koje na dosuđeni iznos od 2.615,52 eura u skladu s odredbom čl. 31. st. 2. ZOO-a teku od 1. listopada 2015. do isplate.

25. Konačno, valja ukazati da je prigovor zastare neosnovan. Odredbom čl. 328. ZOO-a propisano je da je pravo na isticanje ništetnosti neograničeno, a sukladno odredbi čl. 323. ZOO-a, ništetnost ugovorne odredbe ima za posljedicu obvezu ugovorne strane da vrati drugoj strani sve što je na temelju takve ništetne odredbe primila. Dakle, cilj i posljedica ništetnosti je obveza ugovornih strana vratiti sve što su na temelju ništetne odredbe primile. Kod ništetnosti ugovora restitucija je sastavni dio tog instituta i ne može se promatrati odvojeno od njega. Kada bi se obveza restitucije ograničavala zastarom tada bi se obezvrijedio institut ništetnosti. Odredba čl. 215. ZOO-a propisuje da zastara počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, što znači da od dana utvrđenja ništetnosti počinje teći tužiteljevo pravo zahtijevati isplatu. U konkretnom slučaju tijekom zastare počeo je teći pravomoćnošću presude donesene u kolektivnom sporu, i to 13. lipnja 2014. za potraživanje isplate po osnovi ništetnosti odredbi o promjeni kamatne stope te 14. lipnja 2018. za potraživanje isplate po osnovi ništetnosti odredbi o nepošteno ugovorenoj valutnoj klauzuli. Ovdje treba navesti da postoji objektivni identitet ugovornih odredbi koje su presudom Visokog suda Republike Hrvatske utvrđene ništetnima i ugovornih odredbi u konkretnom slučaju. Upravo je u svrhu vođenja

pojedinačnih postupaka radi isplate i pokrenuta predmetna kolektivna tužba i navedena presuda primjenjuje se na konkretan slučaj, sukladno odredbi čl. 502. c ZPP-a. Tužba je podnesena 30. svibnja 2019., stoga niti jedan dio potraživanja koje je predmet ovog postupka nije zastario. Osim toga, po pitanju zastare izričito se izjasnio i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci poslovni broj: Rev-2245/17-2: „Prema shvaćanju revizijskog suda pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe.“ Nadalje, Vrhovni sud Republike Hrvatske je objavio pravno shvaćanje o pitanju zastare restitucijskih zahtjeva, usvojeno na sjednici građanskog odjela 30. siječnja 2020. koje glasi: „Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora“. Stoga je prigovor zastare, istaknut u odgovoru na tužbu, neosnovan.

26. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u točki IV. izreke presude.

27. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 5. u vezi s čl. 155. ZPP-a.

27.1. U okvirima konkretnog slučaja, prilikom odlučivanja o troškovima postupka, valja ukazati da je tužitelj u cijelosti uspio s deklaratornim tužbenim zahtjevom, dok je u odnosu na kondemnatorni tužbeni zahtjev tužitelj u cijelosti uspio s drugim eventualno kumuliranim tužbenim zahtjevom, a nije uspio s glavnim i prvim eventualno kumuliranim tužbenim zahtjevom. Sud je stoga odlučio da tužitelju na temelju odredbe čl. 154. st. 5. ZPP-a pripadaju troškovi postupka u cijelosti, s obzirom na to da u odnosu na glavni i prvi eventualno kumulirani kondemnatorni zahtjev, koji su odbijeni, nisu nastali posebni troškovi (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u Rev-172/2008 od 15. siječnja 2013., Rev-1172/2021-2 od 30. kolovoza 2022. i Rev-451/2022-2 od 3. listopada 2023.). Međutim, pri odmjeravanju visine troškova treba uzeti u obzir vrijednost predmeta spora eventualno kumuliranog zahtjeva s kojim je tužitelj uspio u sporu u iznosu od 2.615,52 eura.

27.2. Tužitelj je u ovoj pravnoj stvari bio zastupan po punomoćnici odvjetnici pa mu pripada iznos od po 100 bodova za sastav tužbe (Tbr. 7.1 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika – "Narodne novine", broj: 138/23, 107/25, dalje: Tarifa), zastupanje na ročištima 23. rujna 2020., 23. ožujka, 21. travnja, 21. srpnja i 21. rujna 2026. (Tbr. 9.1. Tarife), te za sastav podnesaka od 3. rujna i 17. studenog 2020., 29. veljače 2024., 29. travnja i 29. studenog 2025., te 26. srpnja 2026. (Tbr. 8.1. Tarife). Tužitelju pripada i 50 bodova za pristup na ročište za objavu presude (Tbr. 9.3. Tarife).

27.3. Ukupno tužitelju pripada 1250 bodova, što s obzirom na vrijednost boda od 2,00 eura iznosi 2.500,00 eura, a uvećano za pripadajući PDV u iznosu od 625,00 eura (Tbr. 46. Tarife), iznosi 3.125,00 eura.

27.4. Također, tužitelju je priznat trošak plaćenog i utrošenog predujma za provedbu vještačenja u ukupnom iznosu od 331,81 eura, te trošak sudske pristojbe na tužbu u

iznosu od 53,09 eura, stoga, ukupan parnični trošak koji je dosuđen tužitelju iznosi 3.509,90 eura.

27.5. Tužitelju pripadaju zatezne kamate na trošak postupka od donošenja presude na temelju čl. 151. st. 3. ZPP-a.

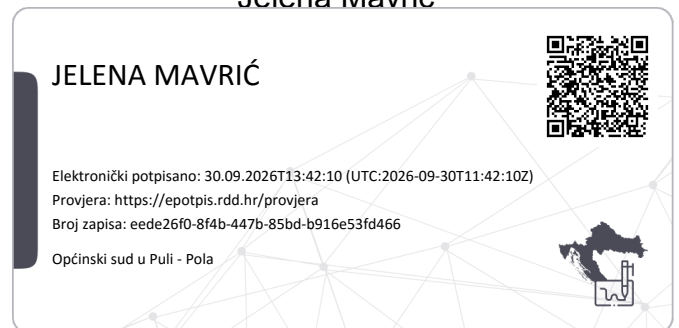
28. Tuženik nije uspio u sporu pa je njegov zahtjev za naknadu troška parničnog postupka u cijelosti odbijen kao neosnovan.

29. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u točkama II.- III. izreke rješenja.

U Puli, 30. rujna 2026.

Sudac

Jelena Mavrić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude i rješenja dopuštena je žalba. Žalba se podnosi ovom sudu, u tri istovjetna primjera, u roku od petnaest (15) dana od dana ročišta za objavu presude za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu za objavu, odnosno od dana primitka ovjerenog prijepisa presude i rješenja za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu. O žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

DNA:

1. Tužitelju po punomoćnici
2. Tuženiku po punomoćnicima

Broj zapisa: **9-3088d-ee7d4**

Kontrolni broj: **03bed-286e0-74eb7**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Puli - Pola** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.